

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Περίοδος Β', Έτος 34°, Τεύχος 53-54

Αφιέρωμα στον Κ. Γ. Καρουτάκη

Πρέβεζα 2017

**Insatiabilis tumulus; Η δολοφονία ενός κολιμπρί;
Φράχτες από βελούδινα σύρματα**

Θεμιστοκλής Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.28296](https://doi.org/10.12681/prch.28296)

Copyright © 2017, Θεμιστοκλής Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2017). *Insatiabilis tumulus; Η δολοφονία ενός κολιμπρί; Φράχτες από βελούδινα σύρματα*. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (53-54), 351–353. <https://doi.org/10.12681/prch.28296>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Insatiabilis tumulus

Κοκκάλινη σκάλα με κοκκάλινους αρμούς
φτιαγμένη από κόκκαλα χεριών οριζοντίως
και κόκκαλα ποδιών καθέτως
με θώρακες αντρικούς στο κεφαλόσκαλο
κατεβαίνει απ' την είσοδο κινδύνου
και την κρατάει φιλόνητος ωχρός σκελετός
στερεωμένος με πόρτες κοκκάλινες
στο χώρο αφίξεων
να υποδέχεται τις στρατιές των μυρίων
που κατεβαίνουν μουρμουρίζοντας
και σωριάζονται σε σωρούς σπασμένων κοκκάλων
–ο acerbum acervum fractorum ossium,
ο fallacem hominum spem
ο ingentem insatiabilem tumulum
ο me miserum–
ενώ άλλοτε πεθαίνουν γελώντας
κι άλλοτε ξαναπεθαίνουν κλαίγοντας
έχοντας πίσω τους
όρθια λευκά κρυστάλλινα τριαντάφυλλα
σε αναθηματικά τετράγωνα ανθοδοχεία
με επιστόμια από μαύρο κοράλι Μεσογείου
και μπροστά τους ένα τραπέζι από σύννεφο
που ρίχνει βροχή από αίμα.

Η εξαθλιωμένη ομήγυρη κινείται αργά
συσσωρευμένη σε παλιό λεωφορείο
από χώμα και νερό
που έχει την αφετηρία του στο μέλλον
και κάνει κύκλους στο χάος
χωρίς μηχανές
σπρωγμένο σαν διάφανο πουλί
από ριπές αινιγμάτων.

Η δολοφονία ενός κολιμπρί

Στάθηκες οπτασία όμορφη
 μετέωρη μες τα δικά σου τα φτερά
 όνειρο πτητικό και τρεμάμενο
 δεμένο με αόρατη κλωστή στο άπειρο
 να δρέψεις τη ζωή
 στο μίσχο του πρώτου άνθους,
 όμως σε απορρόφησαν τα χρώματα
 κι η ανοιγμένη αγκαλιά
 της χάρτινης αμαρυλλίδας
 με τους ολέθριους όρθιους στήμονες
 και με τα χείλη των απατηλών πετάλων.

Στάθηκες στόχος ιδανικός
 για κείνον που αρέσκεται να στοχεύει
 ακίνητα πουλιά
 με την ψυχή σου να τρέμει
 δεμένη σε μεμβράνη τυμπάνου
 που ηχεί ανακοινώνοντας εκτελέσεις
 κι είχες για κρύο φόντο φονικό
 ομαδικά σκιρτήματα μικρών ιστιοφόρων
 σμήνος ολόλευκες πεταλούδες θαλάσσης
 να ψηλαφούν τρισευτυχισμένες τον έπαινο
 και να καμώνονται
 πως δεν ακούστηκε ο πυροβολισμός
 και πως κανένας δε σκοτώθηκε σήμερα
 –δεν άκουσαν, δεν έμαθαν, δεν είδαν,
 γιατί ο νους τους ήταν εστραμμένος στη διάκριση
 και στον αγώνα τους τον τίμιο–
 κι ακούγονταν επιτέλους στα μεγάφωνα
 μόνον η εντολή:
 «Κριταί και χρονομέτραι εις τας θέσεις των».

Φράχτες από βελούδινα σύρματα

Εκκολαπτόμενοι μολυβένιοι στρατιώτες
 σκύβουν και σκάβουν στο χιόνι
 με φτερωτές ξιφολόγχες
 φορώντας χλαίνες στο χρώμα της στάχτης
 –νυν υπέρ πάντων, γαρ–
 και ξεριζώνουν τα σιδερόχορτα
 απλώνοντάς τα σε φράχτες από βελούδινα σύρματα
 και πασσάλους από σάρκες αγγέλων
 που περιβάλλουν αστρικούς κερασώνες
 με γέλια γυαλιών ηλίου
 που φοβάται το φως
 κι είναι χαρακωμένος σαν τζάμι
 απ' την κοκκαλωμένη ομίχλη
 σε λιβάδι με παγερές παπαρούνες.

Προφήτες του κόσμου αδειάζουν τις γλώσσες τους
 σε λεκάνες ομαδικών αιμοπτύσεων
 πότε λογχίζοντας τη χλόη με κόκκαλα
 πότε την άμμο με ξύλα ξερά
 κρατώντας κλειστές τις επάργυρες βλεφαρίδες τους·
 οικόσημα σε πολυκαιρισμένους πύργους ευγενών
 που τα συντρίβει το βλέμμα της αθωότητας
 και καίει κίτρινα κεριά
 για προεξοφλημένα ονομαστικά κηδεύχαρα
 σπέρνοντας σιωπή ακονισμένου σιδήρου
 με μακρόσυρτα αγγελτήρια θανάτων
 και μαύρες στικτές νυσταγμένες νυχτοπεταλούδες
 για μian ευνοϊκή παρουσία στην Αχερουσία
 –ανδρών επιφανών, γαρ–
 και μύριες επιχρυσωμένες κλωστές
 δεμένες στα σύννεφα
 να ανεμίζουν αιωρούμενα τα λασπωμένα ξυλοπάπουτσα
 –περίοπτα τα του Ηρακλέους,
 οίμοι–
 σβησμένα εκκρεμή λαμπιόνια κοιμητηρίου.

Μελωδικά φιλοσοφούντες αυτόχειρες
 ηδονίζονται βιντεοσκοπώντας το θάνατό τους
 με τριαντάφυλλα να σπαρταρούν στις παλάμες τους.